

PASTORAAL WOORD

Een nieuw begin

Lieve parochianen, meer dan 3 maanden leven we inmiddels met de coronacrisis. De coronaregels worden nu versoepeld. Kinderen mogen weer naar de lagere school. Wij mogen weer naar de kapper, enz. Gelukkig komt ons leven langzaamaan weer in beweging.

Vanaf zondag 5 juli gaan we onze viering starten. Daarbij dienen we anderhalve meter afstand te houden. Onze manier van leven en werken moeten we nieuw gaan inrichten. Dat zal anders zijn dan vóór de coronacrisis. Dat is wat ik bedoel met: een nieuw begin.

Een nieuw begin maken wij sámen. Saamhorigheid is de weg voor ons allen. Mogelijke problemen lossen we samen op. Dat deden Jezus' leerlingen ook. De apostelen losten de problemen in de gemeenschap samen in alle rust en vrede op (Handelingen 6,1-7). Ze luisterden goed en respectvol naar elkaar. Samen bidden tot God was de kracht van deze gemeenschap om alles goed op te lossen.

Als Martelaren-gemeenschap mogen we met z'n allen verder gaan naar de toekomst. Wij maken een nieuw begin en bepalen samen, hoe onze geloofsgemeenschap de komende maanden eruit ziet. Er ligt geen blauwdruk klaar. Maar wij doen het samen met al onze parochiegroepen zoals: kosters, locatiebestuur, pastoraatsgroep, stichting beheer, koren, kinderpastoraat, bezoekersgroep, collectanten, liturgieboekjesgroep, koffieschenkers, koffieochtend, liturgie-assistenten en lectoren, parochievergadering, enz.

Al deze groepen, die in onze parochiegids staan, vormen samen met alle andere parochianen de steunpilaren van onze geloofsgemeenschap om een nieuw begin te maken.

Misschien zien we in dat proces van een nieuw begin maken niet altijd een uitweg. Evenals de leerlingen van Jezus mogen wij ons dan herinneren, dat Jezus zei: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven' (Joh 14,6). Om de juiste weg te vinden zal de Heer ons helpen met zijn Geest van Pinksteren. Die Geest mogen wij ook ontvangen: vol openheid, eenvoud, ook reflectie en overgave in vertrouwen op Gods zorg voor ons.

Zoals onze kerk tijdens deze coronacrisis elke zondagmorgen open staat, zo mogen wij ook openstaan naar elkaar in vertrouwen dat we broeders en zusters zijn van en voor elkaar. Laten we in onze geloofsgemeenschap een nieuw begin maken met openheid, creativiteit,

respect, saamhorigheid en liefde. God, Jezus Christus zal ons daarbij helpen. Wij zijn samen onderweg als broeders en zusters van Jezus Christus.

Ik wens u allen, zalig Pinksteren met Gods kracht en zegen!

Pastor Marianus Jehandut, SVD.

*Aan het verleden kunnen we niks veranderen...
Maar het is nooit te laat om opnieuw te beginnen!*

Rudy Hafkenscheid, 2018

VAN DE VOORZITTER

De afgelopen week ontvingen wij het goede nieuws dat vanaf 1 juli weer vieringen met maximaal 100 deelnemers gehouden mogen worden.

Voor onze parochie hebben we besloten dat 5 juli de datum van de eerste viering zal zijn met als voorgangers onze administrator Bert Wooning en Ari van Buuren.

Het protocol van het Bisdome is op 23 mei bekend geworden, waarbij in detail richtlijnen worden gegeven voor het veilig kunnen houden van vieringen. We mogen ons gelukkig prijzen dat we een kerkgebouw hebben waar met in achtname van de 1,5 meter afstandsregel al onze parochianen kunnen deelnemen aan de viering. Hoeveel er dat maximaal kunnen zijn, moet nog nagemeten worden, maar weest u er gerust op, er zal zeker genoeg plaats voor u zijn tijdens de reguliere zondagsvieringen.

Voor vieringen op feestdagen, begrafenissen en andere kerkvieringen waar veel mensen op af komen zullen we moeten gaan werken met een reserveringssysteem. Details worden tijdig bekend gemaakt.

Elders in Hofnieuws is een overzicht opgenomen van de regels waar parochianen zich aan dienen te houden. Dit in combinatie met de regels voor de Bedienaren en Kerkgebouw zorgt er voor dat u veilig aan onze vieringen kunt deelnemen.

Uiteraard is het uw verantwoordelijkheid om na te gaan of uw gezondheid voldoende is om naar buiten te gaan. Bij twijfel schroomt u niet om uw huisarts te bellen voor advies. Mocht u besluiten om niet aan onze vieringen deel te nemen, dan zouden wij dat graag van u

horen. De reden is dat wij momenteel werken aan het installeren van een camera- en geluidsverbinding voor het live registreren van onze vieringen. U kunt dan thuis de dienst online volgen of later terug kijken. Graag helpen wij u op weg om dit mogelijk voor u te maken. Meldt u zich hiervoor aan bij de Pastoraatsgroep of het Locatiebestuur. Verder wil ik u er op wijzen dat er wekelijks een email nieuwsbrief wordt verstuurd waarin we u op de hoogte houden van de laatste ontwikkelingen en ook woorden van inspiratie delen. Meldt u zich hiervoor aan bij hofnieuws@ziggo.nl of als u geen internet heeft spreekt u onder vermelding van uw adres telefonisch in op 020-6653830 als u het nieuws graag in de bus bezorgd wilt krijgen.

Financieel is er helaas minder goed nieuws. De inkomsten uit zalenverhuur en collectes zijn volledig weggefallen. Beheer is bezig om te kijken hoe we met in achtneming van het RIVM-protocol de verhuur van de ruimtes weer kunnen opstarten. Echter het is duidelijk dat dit voorlopig niet meer het bedrag zal zijn waar we voorheen op konden rekenen. Daarom is het verzoek aan u om te kijken wat u kan missen voor Kerkbalans. De richtlijn is € 10,- of meer per maand per parochiaan voor degenen die voldoende inkomen hebben. Nu de collectes zijn weggefallen zou ik u willen vragen voor dit jaar een eenmalige verhoging te geven.

De toekomst van de parochie wordt mede bepaald door de bijdragen die we ontvangen uit Kerkbalans. Het huidige tekort zal hopelijk alleen voor 2020 zijn. Echter we moeten ons voorbereiden op een flinke economische crisis, die afhankelijk van de ontwikkelingen in de wereld korter of langer dan 2021 zal duren. Om die reden zullen we als bestuur moeten kijken hoe we omgaan met de uitgaven naast de inzet om samen met Beheer de inkomsten uit verhuur te verhogen.

Los van de financiële overwegingen is onze belangrijkste hoop en voornemen dat onze geloofsgemeenschap zich verder ontwikkelt en uitbreidt. De samenwerking met de ABG-parochie is hier onderdeel van, met gezamenlijke vieringen en wellicht ook andere activiteiten. We hebben de luxe dat we in bezit zijn van een prachtig groot kerkgebouw. Laten we deze delen met mensen die net als wij de boodschap en hoop van Christus willen ervaren. Ik wens u sterkte toe in deze moeilijke tijd, en hoop u binnenkort weer te ontmoeten bij onze zondagviering of al eerder tijdens onze kerkopenstelling (wekelijks op zondag tot eind juni).

Hartelijke groet, Arthur Anderegg

(Geen) KOFFIE OCHTEND

Het Coronavirus is er nog en raakt ons allemaal. Daarom is er 16 juni geen koffie-ochtend.

Hoe het verder gaat is afwachten. We kunnen nog niet aangeven of we 15 september weer kunnen beginnen met een nieuw seizoen.

In de Nieuwsbrief zal worden vermeld als we in september kunnen beginnen. Voor iedereen heel veel sterkte.

Houd moed en pas goed op jezelf.

ACTIE KERKBALANS

Help de corona bestrijden met uw bijdrage!

Naast alle persoonlijke problemen, die corona geeft, zijn er ook de financiële problemen. Tot en met half mei mist de parochie 60% van haar inkomsten. Geen vieringen betekent geen inkomsten en geen collectes. Alle verhuurinkomsten van de zalen zijn gestopt. Maar ook de Kerkbalansbijdragen staan op 60% minder. Dat is nog een bron waar het parochiebestuur op mag hopen.

Daarom deze oproep: wilt u a.u.b. dit jaar zover mogelijk een extra Kerkbalansbijdrage doen? Als minimum bedrag hopen wij op € 10 per maand per parochiaan, maar wie meer kan bijdragen vragen wij om hun jaarbijdrage met 50% te verhogen.

Daarnaast proberen wij weer langzaam de verhuur op te starten, maar

dat kan natuurlijk alleen binnen de richtlijnen van het RIVM. Corona kunnen wij alleen gezamenlijk te lijf.

Voor de parochie zijn de Kerkbalansbijdragen nu het medicijn tegen blijvende schade. Wij rekenen op u!

Tim Stok
Penningmeester Locatiebestuur

BERICHT VAN DE PG: EEN NIEUW, HOOPVOL BEGIN?...

Onze levens en de samenleving in wereld en kerk zijn sinds 3, 4 maanden door de corona-crisis ingrijpend veranderd! In de vorige edities van Hofnieuws en Saamhorig konden we vele gevolgen daarvan nog niet voorzien. Nog steeds is de toekomst onzeker. Wèl mogen nu de vieringen met maximaal 100 kerkgangers op zondag 5 juli hervat worden.

Zo ging het...

Vrijdag 13 maart hielden Pater Marianus, Arthur Anderegg (Locatie-Bestuur), Janneke de Bruin en ik (Pastoraats-Groep) een eerste crisis-beraad om de parochie draaiende te houden.

De overheid en het RIVM hadden toen verscherpte maatregelen genomen, die tot minstens 31 maart zouden gelden. De kerken gaven hier natuurlijk ook gehoor aan; de bisschoppen schortten alle publieke vieringen in maart verder op.

Optimistisch hoopten we Palmzondag (5 april), de Goede Week en Pasen (12 april) weer in de kerk te kunnen vieren!

Vanaf 15 maart gingen de doordeweekse activiteiten, de zondagsvieringen en de Vasten-Vesper niet door. Ook de parochiemiddag "ter nadere bezinning op Liturgie" na de viering op 15 maart verviel helaas.

We bedachten een alternatief voor de zondagen 15, 22 en 29 maart: **Kerkopenstelling**. Van 10-12 uur stelden we onze Hofkerk open voor individueel bezoek, met gelegenheid voor: verstillig, gebed, meditatie, een kaarsje branden in de Mariakapel, luisteren naar muziek, m.n. van de monniken van Chevetogne in de Ardennen.

Meteen begon dit te "lopen"!...

Na Palmzondag konden de vieringen echter nog steeds niet beginnen. We zetten de Kerk-openstelling voort: ook op Witte Donderdag, Goede Vrijdag en Stille Zaterdag. Ingetogen liturgische momenten markeerden Palmzondag, de Paaszondag en Pinksteren.

Sinds Witte Donderdag tot de zondag na Pinksteren liepen meer dan 300 mensen onze kerk in en uit. De 4 mei-herdenking was dit jaar ook geen publieke samenkomst; er liepen zo'n 65 mensen in en uit, van wie, anders dan voorheen, de helft uit ouders en kinderen bestond.

Op de zondagen kwamen er uiteraard minder mensen dan in vieringen. Maar er kwamen ook andere mensen langs dan voorheen: paro-

chianen, kinderen met of zonder ouders, mensen uit de buurt en passanten. Iedereen genoot en waardeerde de sfeer.

Zo gaat het nu...

Al met al hebben we de oude devotionele en spirituele waarde van een Open Kerk hervonden. Als PG willen we dit vasthouden.

Ter wille van meer communicatie verschijnt de digitale Nieuwsbrief nu wekelijks. Nieuw daarin zijn een interview-serie 'Troost in moeilijke dagen' en een korte samenvatting van de overweging, die anders gehouden zou zijn door de voorganger-van-dienst. Als PG willen we dit voortzetten.

Door de corona-crisis dreigde voor sommige oudere parochianen een zeker isolement. Allengs ontstonden met hen spontane en georganiseerde contacten, telefonisch of per groepsapps. Hetzelfde gebeurde tussen leden van de koren, gespreksgroepen of het Seniorencafé. Zulke netwerken van omzien naar elkaar zijn zó belangrijk. Als PG willen we dit bevorderen.

Op zondag 5 juli hervatten we de Vieringen.

Op 12 juli vieren we ook het 65-jarig huwelijk van Theo en Rietje Feijen, omdat dit op 17 mei niet door kon gaan. De 19de juli en 2de augustus vieren we in onze kerk samen met de ABG.

De Kindernevendiensten worden na de zomervakanties hervat. Op 6 september vieren we de opening van het nieuwe seizoen 2020-2021. De voorbereidingen voor de vieringen conform het protocol van de Bisschoppen zijn op het moment dat ik dit schrijf nog maar net begonnen. Dit protocol is elders in dit Hofnieuws samengevat.

Als PG maken we het zo samen met het Locatie Bestuur en de diverse vrijwilligers echt veilig om op 1,5 meter afstand naar de vieringen en het koffiedrinken in de koffiebeuk te komen. Via de website en de Nieuwsbrief wordt u goed en tijdig geïnformeerd.

Hoe zal het verder gaan?...

Dat ligt toch aan ons allen? De Pinkster-Geest kan ons bezielen.

Wat zijn verder nieuwe mogelijkheden en uitdagingen voor Kerk, Pastoraat en Diaconaat in en na de corona-crisis?

Wie inspiratie zoekt kan elders in dit Hofnieuws het artikel van de bevlogen Tsjechische priester en theoloog Tomás Halik lezen.

Laten wij de Kerk nog meer een Huis van Hoop maken!

Ari van Buuren

E-NIEUWSBRIEF HOFKERK

Over een paar weken verschijnt de 100^e aflevering van de e-nieuwsbrief van de Hofkerk. Sinds onze start in oktober 2016

worden in de nieuwsbrief elke twee weken de nieuwtjes zowel op liturgisch als in profaan opzicht met de Martelaren gemeenschap gedeeld.

Nu er in deze coronatijd weinig “nieuwtjes” te melden zijn, ligt de nadruk meer op bemoediging en inspiratie. Daartoe verschijnt de e-mail nieuwsbrief nu iedere week. Artikelen als het “pastoraal woord” en het interview met een parochiaan door Frank de Haas worden gretig gelezen.

Natuurlijk zal de nieuwsbrief ons belangrijkste medium Hofnieuws niet vervangen, maar zij vormt er wel een welkome en gewaardeerde aanvulling op.

Al sinds het begin hebben we een vaste lezerskring van ruim 100 parochianen en belangstellenden. Toch zijn er veel parochianen onder u die de nieuwsbrief nog niet ontvangen en dat misschien wel willen. We nodigen u daarom uit u op de nieuwsbrief te abonneren. Zo blijft u op de hoogte van de ontwikkelingen in onze parochie. Opgeven kan via de website of door een mail te sturen naar hofkerk@ziggo.nl.

We realiseren ons dat een aantal van u niet over e-mail of internet beschikt. Als u de nieuwsbrief toch wilt ontvangen, meld dit dan bij iemand van de pastoraatsgroep of het locatiebestuur, want dan kunnen we er voor zorgen dat u de nieuwsbrief op papier ontvangt.

Namens Redactie e-nieuwsbrief,
Frans Woortmeijer

PROTOCOL

“KERKELIJK LEVEN OP ANDERHALVE METER”

Het Bisdome heeft op 23 mei protocollen uitgevaardigd voor vieringen in de RK kerk vanaf 1 juni met 30 mensen en vanaf 1 juli met 100 mensen. Deze bestaan uit 3 protocollen te weten voor Gelovigen, Bedienaren en Kerkgebouwen. Deze richtlijnen zullen het uitgangspunt vormen voor de organisatie van onze vieringen die vanaf 5 juli weer zullen plaatsvinden.

U wordt hierover bericht via de email nieuwsbrief en er zal ook een poster bij de kerkingang zijn waarop de regels worden vermeld.

Hierbij de belangrijkste punten uit het protocol voor Gelovigen die bij uw deelname aan de vieringen van belang zijn:

Algemeen:

Alle maatregelen inzake de anderhalve meter regel: hygiëne - handen reinigen bij binnenkomst van de kerk, hoesten en niezen in ellenboog, gebruik van papieren zakdoekjes - en gezondheid - bij verkoudheidsklachten en/of verhoging thuis blijven- dienen door alle betrokkenen strikt nageleefd te worden. Degenen die deelnemen aan vieringen doen dat op eigen risico.

Reserveren

U moet zich vooraf aanmelden.

toelichting: we gaan na wat de capaciteit is van ons kerkgebouw en laten u weten of en wanneer reserveren noodzakelijk is.

Hygiëne

U volgt bij binnenkomst de aanwijzingen voor plaatsing, *op 1,5 meter van elkaar* en bij het uitgaan de aanwijzingen om veilig *op 1,5 meter van elkaar* naar de uitgang te gaan.

Dienst van het woord

Bij het drievoudig kruisteken vóór het evangelie wordt het lichaam niet aangeraakt.

Dienst van het altaar

Gelovigen houden elkaars hand niet vast tijdens het bidden van het Onze Vader. Gelovigen geven elkaar bij de vredeswens niet de hand. Het in processie naar het altaar brengen van vruchten en groenten of andere gaven moet vermeden worden.

Collecte

U kunt bijdragen aan de collecte via een collectebus op een tafel bij de uitgang, via een bankoverschrijving, of via een gift-app.

Toelichting: de collecteschaal zal dus niet rondgaan zoals we gewend waren.

H. Communie uitreiking

U houdt anderhalve meter afstand van elkaar.

U dient voor het ontvangen van de H. Hostie uw handen te reinigen. Kinderen die niet communiceren worden zonder aanraking gezegend op anderhalve meter afstand. Wilt u de H. Hostie niet met de hand aanraken, dan kan een eigen 'corporale' meegebracht worden op de

hand en zo de H. Hostie naar de mond gebracht worden. Bij een corporale kunt u denken aan een kleine schone witte zakdoek.

Muzikale en vocale medewerking

Er is alleen voorzang en er wordt niet meegezongen door gelovigen tijdens de viering.

Na afloop van de viering

Napraten in groepjes en koffiedrinken in het kerkgebouw kan gezien de geldende maatregelen niet, maar kan wel plaatsvinden in een parochiezaal of in een tuin bij de kerk, waar u anderhalve meter afstand tot elkaar kunt bewaren.

Toelichting: we gaan kijken hoe de koffiebeuk, sacristie en/of noordbeuk hiervoor gebruikt kunnen worden. De tuin is bij mooi weer ook een optie.

Heiligen

Het Heiligenbeeld, schilderij, icoon of reliekschrijn mag niet worden aangeraakt of gekust.

Kaarsen

Bij het kaarsenbranden en gebed dient u de anderhalve meter regel te volgen. De betaling van de kaarsen moet bij voorkeur contactloos plaatsvinden. Als dat niet kan dient u uw handen te ontsmetten alvorens te betalen. De kaars wordt aan een andere reeds brandende kaars aangestoken. Als dat niet kan gebruikt men een eigen aansteker of lucifer.

Huwelijk

Feliciteren bij huwelijksvieringen doet u zonder fysieke aanraking en met inachtneming van de anderhalve meter regel. Niet alleen in het kerkgebouw, maar ook in de trouwstoet houdt u anderhalve meter afstand.

Uitvaart

Condoleren bij uitvaarten doet u zonder fysieke aanraking en met inachtneming van de anderhalve meter regel. Niet alleen in het kerkgebouw, maar ook op het kerkhof en in de rouwstoet houdt u anderhalve meter afstand.

U kunt de door het Bisdom uitgevaardigde protocollen in zijn geheel nalezen op www.bisdomhaarlem-amsterdam.nl Mocht u nadere vragen hebben, dan kunt u zich wenden tot de Pastoraatsgroep, die de coördinatie op zich genomen heeft.

40 JAAR MEERKLANK

1980-2020

In het najaar van 1979 werd het Jongerenkoor opgericht o.l.v. Wouter Reijnaert. Deze groep was een voortvloeijsel uit het Beatkoor van de jaren 60 en 70. Rond 1985 hebben we de naam veranderd in het inmiddels vertrouwde "Meerklank". Door de jaren hebben we veel dirigenten langs zien komen: Wouter Reijnaert, Jan-Willem Fijen, Angelique Petit, Nartan Sijbrandij, Jos van Veen, Jan Korhuis en nu alweer ruim 15 jaar Jan-Paul van Spaendonck.

Nu, 40 jaar en wat ups en downs later, zijn we nog steeds actief op de zondagmorgen. Weliswaar met een kleiner aantal leden, maar onder leiding van Jan-Paul waait er een frisse wind door het koor.

Zijn muzikale inzicht en de door hem gecomponeerde muziekstukken worden met veel enthousiasme ontvangen.

Vooraf Rina heeft zich in de afgelopen jaren ontpopt als een tekstschrijver van kaliber en haar liedjes zijn altijd zeer populair en uniek. Ook Mariëtte en Patricia houden zich actief bezig met het creëren van nieuwe teksten en arrangementen.

Al 40 jaar lang schrijven leden van Meerklank eigen teksten op bestaande melodieën. Daarmee onderscheidt Meerklank zich van veel andere koren met een dergelijke sound. Wij merken aan de reacties van de kerkgangers dat vooral deze zelfgeschreven teksten veel indruk maken. U ziet waarin een klein koor creatief kan zijn.

Het overgrote deel van onze leden is zeer trouw. Zij zingen al sinds hun jonge kinderjaren. De samenstelling van Meerklank kun je gerust uniek noemen. Maar liefst 3 generaties vertegenwoordigen onze groep.

Wij willen de parochianen van harte bedanken voor de enthousiaste reacties in de afgelopen jaren en wij hopen nog lang door te gaan met het verzorgen van de vieringen op de manier die u van Meerklank gewend bent; eigentijds, betrokken en origineel.

Helaas kunnen we door de coronacrisis op dit moment ons jubileum niet vieren maar we hopen dat, zodra de crisis voorbij is, in te halen. Het is jammer is dat we onze liederen nu niet ten gehore kunnen brengen maar we hopen van ganser harte dat we na de zomervakantie in de vieringen in de Martelaren de door Jan-Paul nieuw geschreven mis (Missa in tempore Coronae) en het nieuwe lied van Rina kunnen uitvoeren.

We hopen iedereen weer snel te zien tijdens onze vieringen in de Martelaren.

Bestuur Meerklank

ER KOMT WEER WAT LUCHT...

Er komt gelukkig weer wat 'lucht' in onze samenleving. En in de Kerk. De versoepelingen werden deze week bevestigd. Ze zullen ook gevolgen hebben voor de Martelaren.

Ik was wat aan het mijmeren. Ging met mijn gedachten een hele tijd terug, naar de jaren waarin ik met de Watergraafsmeer, de kerk en de school kennismaakte. In 1956 verhuisde het gezin waarin ik opgroeide van de Elisabeth Wolffstraat in Amsterdam-West naar de Marconistraat in de Watergraafsmeer. De flats waren daar net opgeleverd.

Ik was toen vijf. Eerst kwam ik op de kleuterschool, de Maria Gorettischool. Mijn juf was juffrouw van Balen. Wat oneerbiedig spraken wij over 'juffrouw van Balen, koffie malen...'.

Daarna was ik zes jaar leerling op de St. Lidwinaschool. Daar zaten toen alleen nog jongens op. De meisjes konden terecht op de Clara Feyschool.

Ik herinner me de godsdienstlessen, de catechismus werd behandeld. In de vijfde klas was Evert Willebrands mijn meester, broer van de Willebrands die later bisschop werd. Hij was ook dirigent van het heren- en jongenskoor van onze kerk, waarvan ik lid was en dat toen zong op de plek waar de voorgangers zich nu klaarmaken voor de vieringen.

[lees verder op pagina 16]

En in de 6^e klas was het meneer Kok; dat beviel me, want hij was lang niet zo streng als de leraar van de andere 6^e klas, meneer Ram, tevens ons schoolhoofd.

Een van mijn medeleerlingen was Louis van Gaal, met wie ik nog op het kerkplein gevoetbald heb... Ik mocht de leerkrachten koffie brengen. Mevrouw Ram zorgde voor een volle pot koffie. Die haalde ik bij haar op, in het huis op de Linnaeushof, en dan ging ik met een tas met daarin de koffie, melk, suiker en koekjes alle klassen langs. Dat was een voorrecht!

In deze lagere schooljaren deed ik mijn eerste heilige communie en ontving het vormsel. En dan was er ook de plechtige hernieuwing van de doopbeloften. En het biechten...we gingen met de hele klas naar de kerk. En dan biechte ik bij mijn 'favoriete' biechtvader. Dat was kapelaan Thijssen. Er waren de schoolmissen, 's morgens vóór aanvang van de lessen.

Na de mis at je een boterham in de klas. Ik dronk er een flesje 'Fosco' bij, chocomel, zo lekker. Op zondag ging je naar de kerk. Ons gezin zat meestal in wat sinds eind jaren 70 de koffiebeuk is.

Ach, wat is dit alweer lang geleden...

Over het vervolg na mijn lagere schoolperiode zal ik kort zijn. Ik kwam op het Sint Ignatiuscollege – de gymnasiumafdeling -, toen op de Hobbemakade. Ook dit was nog een jongensschool. Er waren nog enkele Jezuïeten die er les gaven.

Een detail dat me altijd is bijgebleven: pater Zaat, mijn voortreffelijke docent voor Latijn, stak bij het begin van de les een grote sigaar op... Geurig, maar binnen enkele minuten hing er in de hele klas een blauwe walm...

Ik maak een grote sprong. Vanaf 1978 werd ik van kerkganger ook actieve vrijwilliger in de Martelaren. En ik ben dat tot op heden gebleven. In onze samenleving is sinds de jaren 50 natuurlijk heel veel veranderd. Zoals dat ook voor de Kerk geldt. Tijdens de avond over liturgie in februari van dit jaar, waar o.a. kosters en leden van koren aanwezig waren, mocht ik in grote lijnen de ontwikkelingen in onze Kerk van de laatste 70 jaar schetsen. Misschien stof voor een artikel in een volgend nummer van Hofnieuws.

Elders in dit nummer leest u over plannen voor de periode waarin we weer vieringen kunnen houden in ons kerkgebouw. De komende

weken is er nog de kerkopenstelling op zondagochtend van 10 tot 12 uur. Ik heb er ook een aantal keren dankbaar gebruik van gemaakt. Goed en mooi dat dit kon en kan. Het voorziet in een behoefte. We maken ons nu op voor een nieuwe periode in de geschiedenis van de parochie die ons dierbaar is.

Frank de Haas

CHRISTENDOM IN ZIEKE TIJDEN (*Tomáš Halík*)

Onze wereld is ziek. Daarmee doel ik niet alleen op de corona-pandemie, maar ook op de staat van onze beschaving.

In het begin dachten velen dat deze mondiale epidemie een kortdurende black-out zou worden. Daarna zou alles snel terugkeren naar het oude normaal. Dit gaat niet gebeuren.

Natuurlijk gaat de eerste zorg uit naar wat materieel nodig is om te overleven. Maar 'men leeft niet bij brood alleen'. Het is tijd om dieper gaande samenhangen te onderzoeken. De kwetsbaarheid van een globale wereld is nu duidelijk zichtbaar.

Welke uitdaging stelt deze situatie aan christendom, kerk en theologie?

De kerk als veldhospitaal

De Kerk is volgens de Paus een veldhospitaal. De kerk moet zich niet isoleren van de wereld. Zij moet buiten haar grenzen treden en mensen helpen die fysiek, psychisch, sociaal en spiritueel gewond zijn.

De Kerk als veldhospitaal biedt gezondheidszorg, sociale en charitatieve zorg bieden. Dit deed de kerk vanaf haar begin. Om een goed hospitaal te zijn, moet de kerk nu ook andere taken vervullen. Ze moet diagnoses stellen: 'de tekenen van de tijd' herkennen. Een preventieve rol spelen: een 'immuunsysteem' creëren in onze maatschappij waarin de virussen van angst, haat, populisme en nationalisme zich verbreiden. En een genezende rol vervullen: trauma's door vergeving verwerken.

Lege kerken als teken des tijds

In 2019 brandde de Notre-Dame in Parijs kort voor Pasen af. Voor en na Pasen 2020 waren er wereldwijd in honderdduizenden kerken, synagogen en moskeeën geen religieuze vieringen. Als priester en theoloog zie ik in deze lege kerken een teken en oproep van God.

Om God te verstaan in wat in de wereld gebeurt is de kunst van de onderscheiding der geesten nodig. Dat betekent afstand nemen van onze emoties en vooroordelen en van de projecties van onze angsten en verlangens. De 'slappende' agenten van een kwaadaardige en wraakzuchtige God zaaien angst bij rampen, ook voor eigen gewin. Hun visie op God is koren op de molen van het atheïsme.

In tijden van rampen zie ik God niet als een boze regisseur, maar als krachtbron. Zichtbaar wordt Hij in mensen die solidariteit en opofferingsgezindheid betonen – ook in mensen zonder religieuze motivatie. God is nederige, discrete liefde.

De vraag laat mij niet los, of de lege en gesloten kerken een waarschuwend visioen tonen.

Zo kan het er over enkele jaren in een groot deel van onze wereld uit zien.

Zijn we dan niet genoeg gewaarschuwd door de ontwikkelingen in

vele landen waar kerken, kloosters en seminaries leeg lopen en sluiten? Waarom schreven we dit zo lang toe aan externe invloeden: de 'seculiere tsunami'? Willen wij niet erkennen dat er weer een hoofdstuk uit de kerkgeschiedenis ten einde loopt? En dat het tijd is voor een nieuw hoofdstuk?

Misschien staan de lege kerkgebouwen symbool voor de leegte in de kerken. Die leegte is de toekomst, als de kerken geen compleet ander gezicht van het christendom laten zien. We waren te veel bezig met het bekeren van 'de wereld', en minder met het bekeren van onszelf. Bekering is niet simpelweg verbetering, maar radicale ommekeer van een statisch 'christen-zijn' naar een dynamisch 'christen-worden'.

De Middeleeuwse kerk hanteerde wel strafmaatregelen: geen kerkdiensten en geen sacramenten. Maar daardoor ging men juist een persoonlijke relatie met God zoeken: een 'naakt geloof'.

Lekenbroedersschappen en mystiek verbreidden zich. Dit baande de weg voor de Reformatie van Luther en Calvijn, maar ook voor de Katholieke Contra-Reformatie die verbonden is met de Jezuïeten en Spaanse mystiek. Wellicht kan de herontdekking van contemplatie nu synodale wegen naar nieuwe hervormingen banen.

Oproep tot hervorming

Kunnen we de corona-beperkingen van het katholieke 'bedrijf' zien als 'kairos'? Een kans voor verinnerlijking en diepgaande reflectie voor èn met God? De tijd is rijp om het volgens de Paus noodzakelijke pad van hervorming verder te gaan. We moeten niet terug naar een wereld die niet meer bestaat, of vertrouwen op hervormingen in de kerkstructuur. Het gaat om een radicale ommekeer naar de kern van het evangelie.

Het is geen goede oplossing, als wij ons kunstmatig behelpen met online-vieringen. Die virtuele vroomheid, communie-op-afstand en knielen voor een beeldscherm is vreemd. Beter kunnen we de waarheid van Jezus' woorden beleven: 'Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn ben ik in hun midden'.

Dachten wij echt, dat we het gebrek aan priesters in Europa konden ondervangen met de import van vervangers uit reservoirs zoals Polen, Azië en Afrika? We moeten grotere ruimte scheppen voor de dienst van Leken in de kerk. De eeuwen door overleefde de Kerk op vele plekken zonder priesters. Misschien verwijzen zulke situaties naar een nieuwe vorm van kerk-zijn.

Onze christelijke gemeenschappen, parochies, scholen, bewegingen en congregaties moeten dichterbij het ideaal komen waaruit de Europese universiteiten ontstonden.

Zij vormden gemeenschappen van leerlingen en leraren, scholen van wijsheid waarbinnen de waarheid wordt gezocht door vrij debat èn contemplatie. Zulke eilanden van spiritualiteit en dialoog kunnen genezend werken voor onze zieke wereld. Op de dag voor zijn pauselijke verkiezing citeerde Kardinaal Bergoglio uit de Apocalyps: "Christus staat aan de deur en klopt". Hij vervolgde: "Vandaag klopt Christus van binnenuit de kerk. Hij wil naar buiten treden..."

Waar is het Galilea van onze tijd?

Al jaren denk ik na over Nietzsche's bekende verhaal van 'der tolle Mensch': de nar aan wie het als enige is toegestaan de waarheid te spreken. Hij verkondigt 'de dood van God'. Tenslotte gaat de dolle mens de kerk binnen om een 'Requiem aeternam Deo' te zingen.

Hij vraagt: “Wat zijn deze kerken nu eigenlijk nog, als ze niet de tombes en grafstenen van God zijn?” Ik moet toegeven dat de kerk ook voor mij leek op een kille tombe van een dode God.

Onze kerken waren dit jaar met Pasen leeg. Als die leegte ons doet denken aan de lege tombe, laat ons dan niet de Stem van boven negeren: “Hij is niet hier. Hij is opgestaan. Hij gaat jullie voor naar Galilea.”

Waar is het hedendaagse Galilea? Waar kunnen we de levende Christus ontmoeten?

Sociologisch onderzoek wijst uit dat het aantal ‘blijvers’ afneemt: zowel onder wie zich met de traditionele religie identificeren, als onder wie zich bij dogmatisch atheïsme thuis voelen. Het aantal ‘zoekers’ neemt toe. Daarnaast stijgt vooral het aantal ‘apatheïsten’: mensen die onverschillig zijn voor religie en de reacties daarop.

De zoekers bevinden zich onder gelovigen voor wie geloven een weg is alsmede onder ongelovigen, die veel religieuze voorstellingen afwijzen, maar toch ook verlangen naar een bron voor hun dorst naar zin.

Ik ben ervan overtuigd dat het Galilea van nu, waar we heen moeten om de God te zoeken die door de dood is heengegaan, de wereld van de zoekers is.

Zoeken naar Christus bij de zoekenden

De bevrijdingstheologie leerde ons Christus te zoeken bij mensen aan de rand van de samenleving. Maar we moeten hem ook zoeken bij mensen, die in de kerk gemarginaliseerd zijn en niet met ons meegaan.

Daarvoor moeten we vertrouwde voorstellingen van Christus loslaten. De Verrezenen is door de dood radicaal getransformeerd. Het Evangelie vertelt, dat zelfs zijn naasten en dierbaren hem niet herkennen. We hoeven - evenals Thomas - niet meteen alles te geloven wat men ons vertelt. We kunnen er op staan, dat wij zijn wonden willen aanraken. Waar anders komen we hem tegen dan in de wonden van de wereld, van de kerk, en van het lichaam: wonden, die hij op zich genomen heeft?

We moeten ons proselitisme loslaten en niet proberen de zoekers zo snel mogelijk te bekeren en hen in de institutionele mallen van de kerk te persen. Jezus, die de ‘verloren schapen van het huis van Israël’ zocht, leidde hen niet terug binnen de structuren van de toenmalige

joodse religie. Hij wist, dat nieuwe wijn in nieuwe wijnzakken gegoten moet worden.

Laten we in de dialoog met de zoekers uit de schatkamer der traditie oude en nieuwe schatten benutten. In deze dialoog kunnen en moeten we van elkaar leren. Wij dienen de grenzen van de kerk radicaal te verbreden. Het is niet meer voldoende om in de tempel van de kerk grootmoedig een 'voorhof voor de heidenen' te openen. De Heer heeft al van binnenuit geklopt, en is naar buiten getreden. Het is aan ons hem te volgen. Christus is door die deur gegaan die wij afsloten uit angst voor anderen. Hij doorbrak de muur waarachter wij ons verschansten. Hij opent een ruimte waarvan de breedte en diepte ons laat duizelen.

In het begin maakte de jonge kerk de verwoesting mee van de Tempel, waarin Jezus had gebeden en zijn leerlingen onderwees. De joden vonden een moedig creatief antwoord: de tafel van het joodse gezin verving het altaar van de tempel, de offers werden vervangen door het persoonlijke en gemeenschappelijke gebed. De brand- en bloedoffers verving men door de offers van de lippen, de gedachten en het hart: het gebed en de studie van de Schrift. Rond dezelfde tijd zocht het jonge christendom, verdreven uit de synagoge, zijn nieuwe identiteit. Joden en christenen leerden op de ruïnes van de traditie de Wet en de Profeten nieuw te lezen en uit te leggen. Bevinden we ons in onze tijd niet in een soortgelijke situatie?

God in alle dingen

Toen Rome aan het begin van de 5de eeuw viel zagen de heidenen dit als een straf van de goden wegens de invoering van het christendom. De christenen zagen het als Gods straf voor een Rome dat zich gedroeg als 'hoer van Babylon'.

Augustinus verwierp dat. Op dit historische keerpunt ontwikkelde hij zijn theologie van de eeuwige strijd tussen twee rijken ('civitates'). Een strijd niet tussen christenen en heidenen, maar tussen de twee 'liefdes' ('amores') die het menselijk hart bewonen: de eigenliefde die gesloten blijft voor het transcendente, en de liefde die zich geeft en daardoor God vindt.

Roept onze tijd van culturele veranderingen niet om een nieuwe theologie, en een nieuw begrip van kerk-zijn?

'Wij weten waar de Kerk is, maar wij weten niet waar ze niet is', zei de O.Orthodoxe theoloog Evdokimov eens. Het is tijd voor een bredere en diepere oecumene, voor moediger zoeken naar 'God in alle dingen'.

De huidige tijd met zijn lege stille kerken zien sommigen als een kort intermezzo. We kunnen deze tijd ook omarmen als een 'kairos' om de diepte in te gaan. Laten we zoeken naar een nieuwe identiteit voor het christendom in onze wereld. De huidige pandemie is zeker niet de enige globale bedreiging waar wij nu en in de toekomst mee te maken hebben.

De Paastijd is een oproep om Christus opnieuw te zoeken. Laten we de Levende niet onder de doden zoeken. Laten we hem moedig en volhardend zoeken en niet in de war raken als hij ons als een Vreemde voorkomt. We zullen hem herkennen aan zijn wonden, aan zijn stem, aan de geest, die vrede brengt en angst verjaagt.

door ons ingekort artikel van *Tomáš Halík* uit Tsjechië, via onze Administrator Bert Wooning ontvangen.

PERSONALIA

Onze overledenen:

Mariëlle Overtoom - Lommen 99 jaar

Mariëlle is geboren in Arnhem op 6 oktober 1920. Haar vader was een bekend huidarts en haar moeder logopediste.

Ze was een temperamentvol kind dat het heel vervelend vond dat ze enig kind was gebleven. Ze zei weleens dat haar ouders hun handen vol aan haar hadden gehad. Gelukkig kon ze veel delen met een dierbare nicht met wie ze tot op hoge leeftijd een goed contact had. Samen herinneringen ophalen van vroeger bezorgden beiden gelukkige momenten.

De eerste jaren van haar lagere schoolleeftijd brengt ze door op een openbare school waar ze met een warm gevoel op terugkeek. Helaas plaatsen haar ouders, op aandringen van een geestelijke, haar later over naar een katholieke school waar ze ook haar middelbare school doorloopt: het katholieke opleidingsinstituut Sacré Coeur in Arnhem (1929-1939). Deze overstap vond ze maar niets en vooral toen ze wat ouder werd, had ze veel moeite om zich te onderwerpen aan het strenge regime van de nonnen. Ze stelde zich vaak rebels op, vooral als ze zag dat er onrechtvaardigheid in het spel was.

Na het behalen van haar diploma Gymnasium A in 1939 brak de oorlog uit. Kunstgeschiedenis studeren was toen niet meer aan de orde. Om aan het werk te kunnen gaan, volgde ze een jaar Schoevers en vrijwel direct daarna kreeg ze een positie als secretaresse bij een bevriende kunsthandelaar.

Ze maakte Market Garden van heel dichtbij mee. Het gezin moest evacueren en vond onderdak in Apeldoorn. Direct na de oorlog kreeg ze de kans om naar Engeland te gaan waar haar de beginselen van de meteorologie werden bijgebracht (eerste lichting meteo-Marva). Na terugkomst trad ze in 1946 in het huwelijk met Frits Overtoom. Het echtpaar vestigde zich in Amsterdam op een woonboot bij de Omval. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren.

Eind jaren zestig begon in de maatschappij alles te broeien en dit raakte ook het gezin. Mariëlle begon haar vleugels uit te slaan en ging op schildercursus bij Maarten Krabbé. Met haar dochter volgde ze cursussen in de kunst, geschiedenis en filosofie. Maar ondanks alle spannende, nieuwe dingen in die heftige jaren bleef Mariëlle innerlijk een groot heimwee en gemis voelen.

Toen ze begin jaren zeventig de beweging van het Focolare leerde kennen, begon dit te veranderen. Ze ervaaarde voor de eerste keer de volheid waar ze naar op zoek was geweest. Haar houding binnen en buiten het gezin veranderde en dat bleef niet onopgemerkt voor haar omgeving. De verdieping van haar geloof bracht haar meer innerlijke rust. Ze trad naar buiten en ging zich maatschappelijk engageren. Ze werd gevraagd als tijdelijk voorzitter van het Katholiek Vrouwen Gilde van Diemen, maar dat tijdelijk werd uiteindelijk een flink aantal jaren. Naast haar voorzitterschap zorgde ze er ook voor dat ieder lid regelmatig het gildeboekje in de bus vond. Ze verzorgde hiervoor de redactie en liep adverteerders af om financieel meer armslag te krijgen. Door het organiseren van allerlei activiteiten binnen het KVG probeerde ze de verbinding tussen de gildeleden te versterken.

Ook binnen de parochies speelde ze een actieve rol. Ze was lid van de parochieraad van Sint Petrus' Banden en de H. Familie. Ze zat in het Dekenaar Pastoraal Overleg (DOP), de Dekenale Raad, en de Oecumenische raad. Bij de KRO had ze zitting in de contactgroep. Haar netwerk breidde zich gaandeweg uit en met iedereen probeerde ze contact te houden. Ook haar vrienden in Polen, Engeland, de VS en elders vergat ze niet. Haar correspondentie was daarbij een uitstekend instrument want ze kon haar gedachten beter kwijt op papier dan van persoon tot persoon.

Op grond van haar maatschappelijk engagement werd haar op 10 september 1998 door de burgemeester van Diemen een lintje opgespeld. Ze werd Lid in de Orde van Oranje-Nassau.

Verjaardagen vergat ze nooit! Voor iedereen probeerde ze een passend cadeautje te vinden en tot op hoge leeftijd hield ze dit vol. Als je bij haar op bezoek kwam stond alles al klaar en probeerde ze je welkom te laten voelen.

De jaren verstreken en haar kwalen namen toe. Haar gezichtsvermogen en haar gehoor lieten haar steeds meer in de steek. Het lopen werd moeilijker, maar ondanks dat bleef ze naar AH gaan om in beweging te blijven. Ze vond echter dat ze haar leven had geleefd en ze verlangde naar de dood, vooral na het overlijden van haar dierbare nicht in januari 2020.

Toen de coronacrisis begon, werd haar huishulp teruggebracht naar 2 contacten per week en kreeg ze ook nog eens minder bezoek. Eind maart speelde een oude hartkwaal weer op en ze liet toen duidelijk aan haar kinderen en de artsen weten dat ze niet meer behandeld wilde worden. Op 2 april 2020 stierf ze helemaal volgens haar wens vredig in haar eigen huis.

Jan Vroklage

Jan Vroklage, die ons allen zo dierbaar was, werd door het corona virus, onverwacht in de ochtend van 10 april, op Goede Vrijdag, uit het leven weggenomen.

Het klinkt hard en onwennig. Wij kunnen moeilijk aanvaarden dat aan een kostbaar mensenleven zomaar een einde is gekomen. Waarom moest dit gebeuren? Is alles afgelopen als een mens sterft? Waarom!

Toch heeft de dood niet het laatste woord, ook niet als hij toeslaat op het meest onbegrijpelijke ogenblik.

Op woensdag 30 oktober 2013 heb ik van Jan een brief gekregen met zijn uitvaartwensen.

Deze brief heb ik altijd zorgvuldig bewaard. In onze gesprekken heeft Jan mij zijn uitvaart toevertrouwd. Een dankbaar en kostbaar geschenk.

Helaas konden wij op zijn uitvaart niet geheel aan zijn wensen voldoen: géén klassieke Eucharistieviering. Volgens de richtlijnen van de bisschoppen en het RIVM moesten wij volstaan met een afscheidsviering van Woord en Gebed. Alle teksten en de muziek waren wel in overeenstemming met Jan's wensen.

Vele mooie gesprekken heb ik gevoerd met Jan over zijn leven, werk en geloof. Met veel humor kon hij hierover praten en samen hebben wij ook veel gelachen.

Zijn familie nam een belangrijke plaats in - vooral zijn nicht Sylvia.

Dankbaar sprak hij over alle uitjes en de gezelligheid samen met de familie.

Ook het pijnlijke bleef niet onbesproken: zijn liefde voor zijn overleden vrouw Regien in 2009. Gedurende zijn leven is haar naam iedere zondag bij de misintenties blijven klinken.

Jan was een gelovig mens. Regien en hij waren jaren lang trouwe parochianen.

Na haar overlijden sloot hij zich aan bij het vrijdagse ochtendgebed, toentertijd geleid door pastor Nico Essen. Met het vaste groepje - ik noem met name overleden Rie Brandt, Nati van Mook, Marianne van Unen - was er na afloop gezellig koffie drinken. Hij noemde ons 'het kleine gezelschap van het kindje Jezus'.

Veertien dagen geleden sprak ik Jan nog door de telefoon. Helaas moest ik het overlijden van Joke van Wel aan hem vertellen. Joke was een trouwe vriendin. Iedere zondagmiddag dronken zij samen een borreltje en speelden een spelletje rummikub.

Jan bleef tot mijn laatste telefonische contact geïnteresseerd in het wel en wee van de Hofkerk.

Ons kerkblad Hofnieuws las hij van A tot Z.

Loslaten, afscheid nemen doet pijn maar tegelijk ervaren we ook een diepe dankbaarheid, dankbaar voor wie Jan voor ons is geweest. In deze verbondenheid hebben wij dicht bij elkaar, dicht bij God, vanuit dit geloof en dat vertrouwen Jan in Gods handen neergelegd op woensdag 15 April 2020.

DE ZOMERWEI

*De zomerwei des
ochtends vroeg.*

*En op een zuchtje
dat hem droeg*

*vliegt een geel
vlindertje voorbij.*

*Heer, had het
hierbij maar gelaten.*

M. Vasalis

THUISVAKANTIE

**VOOR HET
CAMPINGGEVOEL
LOOP IK AF EN TOE
MET EEN WC-ROL
OVER STRAAT**

Loesje

De redactie en alle medewerkers van Hofnieuws
wensen u een fijne vakantie in dit bijzondere Corona-jaar.
26 augustus 2020 verschijnt er weer
een nieuw nummer van Hofnieuws.

LITURGIEKALENDER

zondag 14 juni zondag 21 juni zondag 28 juni	Kerk open van 10.00 -12.00 uur Gelegenheid voor een persoonlijk gebed en het branden van een kaarsje.	
	HERVATTING VIERINGEN	
zondag 5 juli 10.30 uur	Eucharistieviering B. Wooning en A. van Buuren	
zondag 12 juli 10.30 uur	Eucharistieviering Met viering 65-jarig huwelijk Theo en Rietje Feijen B. Wooning en A. van Buuren	
zondag 19 juli 10.30 uur	Woord- en Communieviering Samen met met ABG A.van Buuren	
zondag 26 juli 10.30 uur	Eucharistieviering M. Jehandut	
zondag 2 augustus 10.30 uur	Woord- en Communieviering Samen met ABG K. de Haan	
zondag 9 augustus 10.30 uur	Woord- en Communieviering A.van Buuren en mw. J. de Bruin	
zondag 16 augustus 10.30 uur	Woord- en Communieviering F. de Haas	
zondag 23 augustus 10.30 uur	Eucharistieviering M. Jehandut	
zondag 30 augustus 10.30 uur	Woord- en Communieviering Psalmenviering F. de Haas en G. Swüste	

Alle genoemde tijden en voorgangers zijn onder voorbehoud,

er kunnen nog wijzigingen plaatsvinden.

Raadpleeg a.u.b. de website van de parochie voor de laatste info.